

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Helms, Johannes.; af Johannes Helms.

Titel | Title:

Et Par Digte og Viser

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : Vilhelm Tryde, 1866

Fysiske størrelse | Physical extent: 102 s.

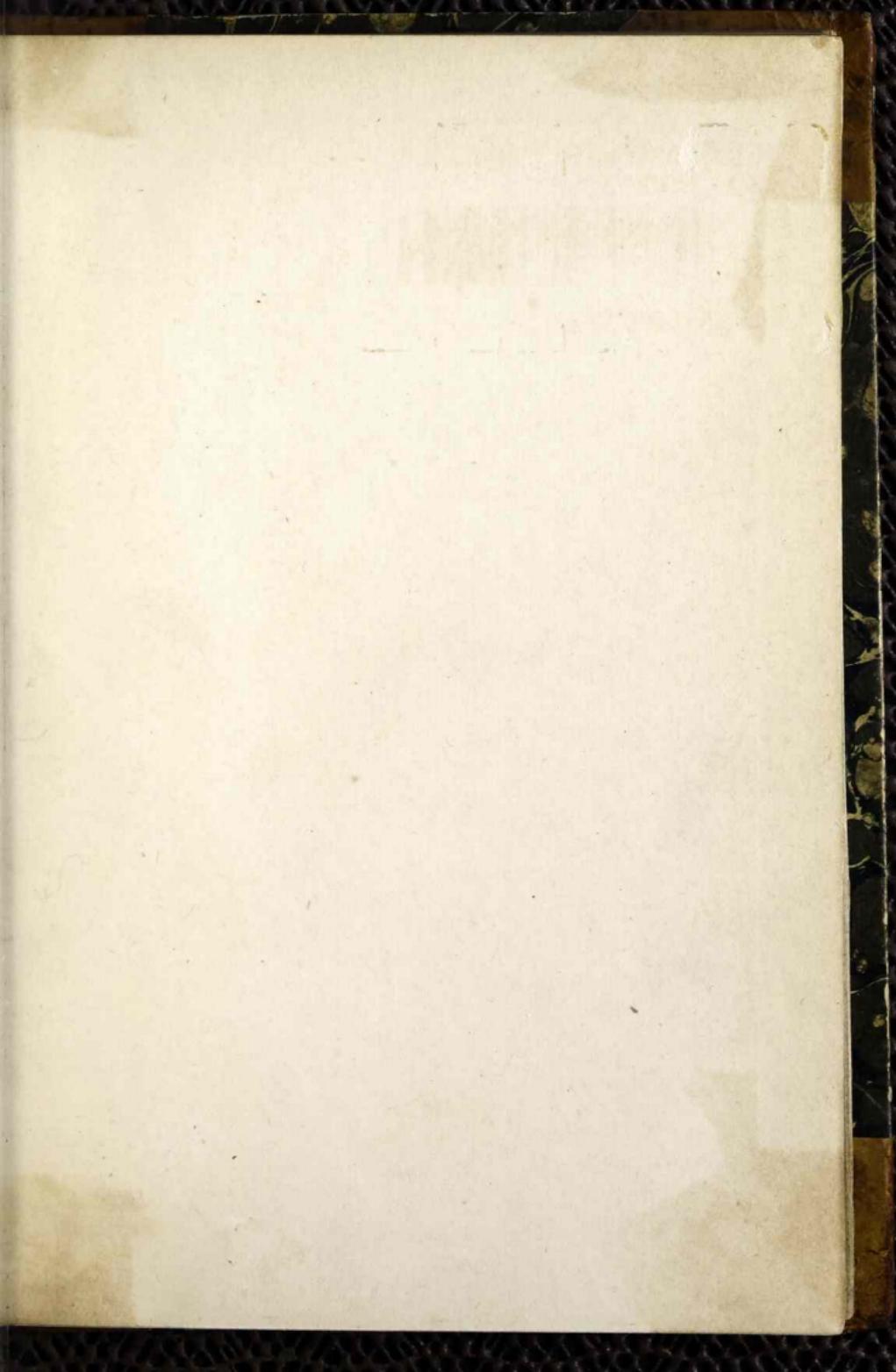
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Et Par Digte og Viser

af

Johannes Helms.

København.

Wilhelm Trydes Forlag.

Cohens Bogtrykkeri.

1866.

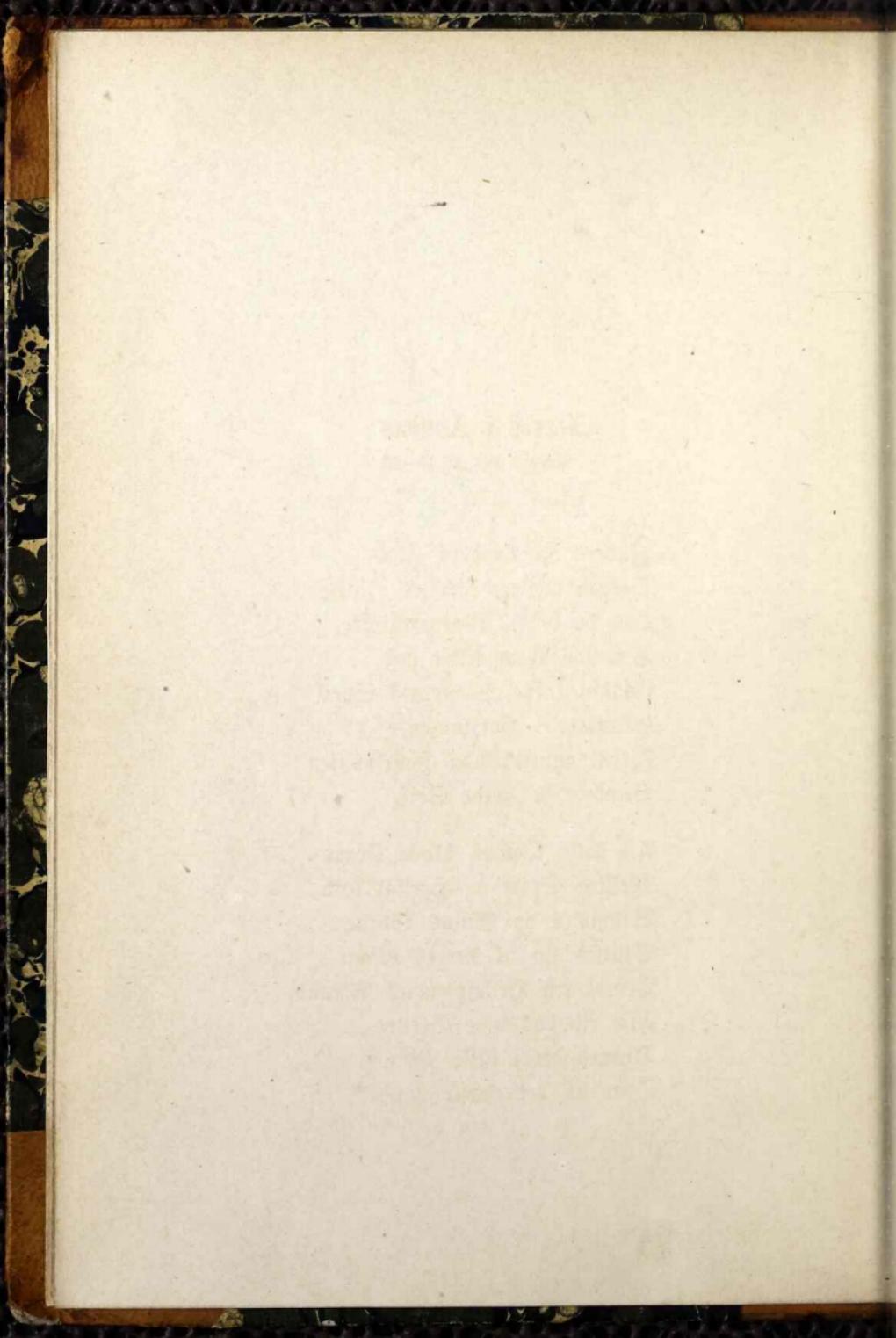

Det lille Hefte med Digte og Viser, jeg for nogle
Aar siden sendte ud i Verden, blev modtaget med
saa megen Belvillie, at Oplaget temlig hurtigt var
udsolgt. Jeg fandt det imidlertid for ubetydeligt,
til at jeg vilde lade dette optrykke igjen. Dette maa
tjene til Undskyldning for, at jeg i denne lille Sam-
ling har optaget et Par Digte af de ældre, som jeg
— med Rette eller Urette — ønskede at redde fra
den fuldstændige Død. Hermed være dette ubetyde-
lige Bind anbefalet til Publicums Belvillie.

Kjøbhvn. November 1865.

1015

D i g t e.

Xerxes i Abydus.

Herodot VII, c. 45—46.

Jnders og Arabers Flod
Bolged mellem Persers Flokke
Om de hvide Marmorblokke,
Hvorpaas Kongeteltet stod,
Glandsen fra Propontis Speil
Glinrede i Horizonten,
Fjernt og nær paa Hellesponten
Blinkede de hvide Seil.

Alt hvad Østens bløde Pragt
Mellem Stort og Herligt satte,
Babylons og Susas Skatte
Sluttet sig til Xerxes Magt.
Trindt fra Hellespontens Strand,
Fra Abydos vide Sletter
Droned det i stille Nætter
Over til det græske Land.

Xerxes, freidig, ung og skjøn,
Hersker over hundred Lande,
Xerxes med den høie Pande,
Kong Dareios ædle Son,
Xerxes med det dunkle Haar
Sidder ene, mens hans Folge
Lig en broget Purpurbolge
Rundt omkring hans Throne staaer.

Dg sit Blif han føeve lod
Over disse Skærer tætte,
Thibets Fjeld og Indiens Slette
Sendte til hans Thrones Fod.
Baulet blusser fjernt og nær;
Hovedet stotter han paa Armen,
Mens han lytter glad til Larmen
Af sin Asiatehær.

Perseren sit Landeskraft
Mod en Sakars Rolle over,
Mens den vilde Skyther prover
Buestrengens seige Kraft.
Inder svinge sig ned Lyft
Rundt om Libyens sorte Sanger,
Mens Araberen sin Ganger
Tumler paa den øde Kyst.

Xerxes fra sin Thrones Top
Skuer glad sin Kæmpeffare,
Og den knejende Tiare
Skyder stolt fra Panden op.
Hist paa Thraciens gronne Ryft
Solens sidste Straaler hviler,
Blikket over Sundet iles,
Mægtig soulmer Kongens Bryst.

„Hvo er stærk og rig som jeg
„Guders Føvning vil jeg være,
„Guders Magt og Guders Ære
„Skjæbnens Gunst har ffjænket mig;
„Snart mit hoie Fyrsteslot
„Reiser sig paa Hellas Ryster,
„Mens den græske Frihed ryster
„For den stærke Østens Drot.

Men i Vest gaaer Solen ned,
Slukkes bag den blanke Bolge.
Xerxes med sit rige Folge
Endnu sad ved Havets Bred.
Mørket faldt paa Hav og Bang,
Leirens vilde Raab forstummer,
Kun den sorte Libyer brummer
Paa sin melankolske Sang.

Mørket faldt paa Kongens Sind,
Hylled Sjælen i sin Taage,
Fra de dunkle Dienlaage
Trilled Taaren paa hans Kind.
Hvorfor græder Østens Drot?
Ung og frisk som Vinens Ranke,
Kærres med den kjække Tanke —
Hvorfor græder Østens Drot?

Frem for Thronen driftig gaaer
Artabanos, Kongens Frænde:
„Herre, tor din Slave kjende
„Sorgen, som dit Hjerte naaer?
„Over Dødeliges Flok
„Mys Du steg blandt Guder hoie,
„Nu faldt Taaren fra dit Die
Paa den kolde Marmorbløk.

„Artabanos“, Svaret lod,
„Seer Du hine Baal, som skinne,
„Flagre vildt for Nattens Binde,
„Synke brat i Mulm og Død?
„Saa er Dødeliges Lod,
„Flagre som et Blus, der flammer,
„Til de vrede Guder rammer
Stovets Son med Dødens Od.

„Hørte mys Du Mængdens Larm?
„Saa Du mine Kjækkes Krandse?
„Saa Du hine Inder dandse?
„Stolthed hævede min Barm.
„Tungt da faldt det paa mit Sind
„Førend hundred Aar er rundne,
„Disse Tusinder er svundne
„Som den lette Nattens vind.“

Stov forlængst er Kongens Ben,
Hine hundred Myriader,
Melder os Historiens Fader,
Faldt for Sparta og Athen.
Hellas boied sent sit Kne,
Men igjennem Gravens Morke
Straaler med fornyet Styrke
Navne som Thermophylæ.

„Hvad maa vi nu gøre? vi har ikke
mænd nok til at besejre osse.“
„Vi har dog ikke fået en god
kamp i Thermopylae.“

Thermopylae.

Herodot VII c. 208—9.

„Sig, Speider, saa Du Hellenernes Hær?
„Hvor langt mon Leirens Linier sig strække?
„Saa Du Myriader af slebne Sværd,
„Af Spyd og Landser i sluttede Række?
„Spartaner man nævner et Folkeslag,
„Har Du Spartanerne skuet idag?

„Saa talte Xerxes. Til Jorden ned
Før Drottens Blik mon Trællen sig boie.
„Som Du befaled, din Slave red
Langs Fjeldets Side og speidede noie.
„Da fandt jeg en Dal med Busk og Træ,
„Den kaldes i Landet Thermopylae.

„Der saa jeg, Konge, Spartanernes Hær.
„Ei langt dog Leirens Telte sig strække,
„Ei Myriader af slebne Sværd,
„Ei Spyd og Landser i sluttede Række.
„Rær gif jeg, Ingen dog agted derpaa,
„Spartaner var netop de Mænd, jeg saa.

„Og mørk Dig, Konge, hvis nogen Tid
„Du næred Frugt for Spartanernes Styrke,
„Af Alting tænke de mindst paa Strid,
„Men Fester feire og Guderne dyrke.
„Kampege saa jeg langs Fjeldets Kant,
„Mens Mange Krands i Haarene bandt.“

Kong Xerxes iles. Den næste Dag,
Før Nat er veget, for Sol er oppe,
Frem Høren gaaer under Pidskeslag,
Bidt blinker Staaret paa Bjergenes Toppe.
De kom til Dalen med Buks og Træ,
Spartanerne stod ved Thermopylæ.

Spartanerne kæmpe med Krands om Haar,
Bidt lyder Buldret i Hellas Fjælde.
Stenloven viste i tusinde Aar,
Hvor Friheds Sonner for Østens Trælle
Sank hjæmpende om, enhver paa sin Plads,
Den sidste var Kongen, Leonidas.

Natten før Slaget ved Salamis.

Heredet VIII, c. 79–80.

Solen gaaer ned, paa Akropolis Tinder
Hviser en tovende Solstraales Glands.
Mylrende Fliske af Mænd og af Kvinder
Hvirvle sig der i en glodende Dands.
Underlig vildt og med sælhomme Fagter
Opad og ned de ustandseligt bolge,
Solen forgylder de flagrende Dragter —
Det er Kong Xerxes straalende Folge.

Thi over Land, over Floder og Bjerge
Forte sit Folk han til Grækenlands Kyst.
Kjælt har Leonidaslostet sit Værge,
Sank dog ned Staaret igjennem sit Bryst.
„Trem mod Athen! Hvo vil Hellas beskjærme?“
Tremad ustandselig sloi Myriader.
Hør, hvor de bruse! de talloze Sværme,
Ind i de tonne, gjenlydende Gader.

Nu er det Nat; men det lysner i Skyen,
Luerne skinne saa vidt over Land,
Bringe en flammende Hilsen fra Byen
Fjern til Ægina og Salamis' Strand;
Der, hvor de Kjælte, som Friheden vorne
Samles bag Træmurens vuggende Planker,
Der, hvor Hellenernes frelsende Stjerne
Sprang af Themistokles' driftige Tanker.

Her er det stille; med svaiende Master
Ligge Triererne Seil imod Seil.
Kjolvandet bruser fra Baaden, som haster
Skummende over det gyngende Speil.
Thi Eurybiades heised sit Marke,
Kaldte til Raad om de grynende Planer;
Hurtig Hellenernes Høvdinger stærke
Samles ombord hos den stolte Spartaner.

Aldrig vel skued, o Hellas! din Himmel
Stoltere Skare paa Feltherrens Dæk;
Men, som en Gud over Menneskers Brimmel
Straaler Themistokles herlig og fjæk.
Trygt ham Athenerne folge i Doden,
Kun Aristides hans Lige de nævne.
Men hvor er han? Har han svigtet i Noden?
Flygted han feigt af det blodige Stævne?

Hjist paa Egina han vandrer landsflygtig,
Fædrenestaden har Helten forskudt.
Var han ei tapper? i Raadet ei klogtig?
Har „den Retfærdigste“ noget forbundt?
Ja, han har faengslet Athenernes Blifte,
Folket han drog ved Begeistringens Varmie;
Ligemand taalte Themistokles ikke,
Og han blev offret den Mægtiges Harme.

Raadet er sat; heel alvorlig er Stunden,
Hvor skal man mode de persiske Mænd?
Her for Athen? eller Anker fra Grundewall?
Lette og styre til Landtungen hen?
Hjist ved Korinth, hvor den truende Farespm?
Samlede Peloponnesernes Blokke, ga nu
Dvinder og Mænd ikke Kæfsterne spare,
Muren de bygge af veldige Blokke.

Rappe som Sværdhug, skarpe som Staaret
Ordene falde i Grækernes Raad.
Dobbelt er Veien, som fører til Maalset,
Maalset dog eet, er den frelsende Daad.
Striden er varm; til Themistokles iler
Irigt den Stridendes spørgende Blifte.
Roligt hans Die paa Havfladen høiler,
Larmen omkring sig ændser han ikke.

Tankefuld stirrer han ud i det Fjerne,
Montrer med Blifket det rullende Hav.
Diner han høst vel en frelsende Fjerner?
Eller i Dybet en fæljende Grav?
Nei, men som formlose Daagepaladser
Dunkelt langt Salamis' Hyster han skuier.
Klarere stiger de gyngende Masser,
Herligt hans Die, det straalende, luer.

Tys, hvad er det? Over Vandene bruser
Dæmpede Toner fra Salamis Ø.
Stille! Et Alareslag Havfladen kruser,
Pilsnar en Baad skyder frem over Øen
Langs med Trierernes vuggende Stævne.
Tyft og forsiktig for Alarerne glides.
Undrende hører Themistokles nævne
Sagte sit Navn og seer Aristides.

Hil Dig, Du Herlige! Evigt skal skinne
Prægtigt paa Grækenlands Himmel dit Navn.
Broderlig Haanden Du rakte din Fjende,
Glemte Dig selv for dit Fodelands Gavn.
Dunkelt i Natten af Heltene hoie
Omridset sig imod Baggrunden malte,
Mens Aristides sit rolige Die
Stolt paa Themistokles føster og talte:

„Os monne evige Guder beskjære
„Altid at kæmpe i Daad og i Ord.
„Sikkrest dog sjænker udodelig ØGre
„Kampen for Frihed og Fædrejord.
„Den, som vil varmest med Klogt og med Styrke
„Tjene sit Fædreland, han er den bedste,
„Derfor jeg kommer i Mulin og i Morke
„Dig som Athenernes Høvding at gjæste.

„Thi Du maa vide, den persiske Flaade
„Hisset bag Salamis Sundet har lukt.
„Tusinde Seilere, Skibe og Baade,
„Styre alt ind i den spærrede Bugt.
„Seer Du histude den graanende Stribe?
„Dunkelt den sig over Havet udbreder.
„Det er Kong Xerxes talloze Skibe,
„Beien hersra er nu lukket for Eder.

„Bigtig og godt er det Bud, Du os melder“
„Svarer Themistokles, „Net har Du seet;
„Ikke dog er det mig nyt, Du fortæller,
„Selv har jeg virket, at saa det er skeet.
„Forerne vafled; jeg Budskab da sendte
„Kongen om Grækernes stridende Leire,
„Raadet ham ikke med Angreb at vente —
„Nu har jeg trouget mit Folk til at seire.“

Nu stiger Maanen med Lysglands i Folge;
Piilsnart en Baad skyder bort over So.
Tydelig tegner sig alt over Bolge
Tallose Snekkere langs Salamis' Ø.
Havbugten lukkes af Skibenes Belte,
Snart høres Persernes Larmen og Raaben,
Hoit flammer Modet hos Grækernes Helte.
Herlige Frihedens Kæmper, til Vaaben!

Bolgerne glide, og Snekkerne vugges
Endnu, hvor Grækerne kjæmped og vandt.
Lundene gronnes, og Blomsterne plukkes
Der, hvor dem Kvinderne Kraudsene bandt.
Salamis svommer paa Bolgen den blanke,
Kjælt seer Akropolis ud over Havet.
Kæmper for Frihedens hellige Tanke!
Aldrig jert Minde skal vorde begravet.

Fædreland, deiligt med Sør og Lunde
Ligger Du, fastet i Bolgernes Favn.
Fjernt over Hav, over gyngende Sunde
Bar dine seirende Snekkere dit Navn.
Men om dit Bryst har en lurende Fjende
Baandene flynget med Magt og med Rænker,
Sluttet som Hellas i Bugten Dig inde,
Naar vil Du bryde de strammende Rænker?

Naar en Themistokles villiesast lægger
Op imod Binden det knagende Noer,
Naar Aristides sin Dødsjende rækker
Haanden til Kampen for Fædrenejord.
Da skal Du dræbe den knugende Slange,
Frit skal Du hæve dit Hoved ned af Gre;
Da skal Du leve i Digterens Sange,
Evigt som Hellas dit Minde skal være.

Inden du komme til landet
var jeg en ung mand
og havde ikke noget
at gøre med landet.

Danmark.

Deilige Land! Vort Fædrehjem!
Krystet Du blev af Bølgens Arme
Da Du i Tidernes Morgen frem
Steg af Havet til Sollysets Barme.

Fostret af Havet,
Rigt af din Moders prud begavet,
Blev Du en Drot i Vikingsfærd,
Vældig klang da Normannernes Sværd
Dybt i Fjendernes Hjerte begravet.

Deilige Land! Din Moders Tro
Gav Dig i Aar sin Skønheds Mærke.
Bakke og Dal til en Bolgebro
Hun jo bygged for Mændene stærke.

Kjærligt din Bugge
Redte hun blødt med Blomster smukke,
Dækked Dig luunt med Bogens Pragt,
I dens Top holde Fuglene Bagt,
Synge lyftige Viser og kufte.

Deilige Land! Dit Moderhav
Præged sit Tegn i Folkets Tanke.
Mildhed i Sindet med Kraft det gav
Til at værge med Sværdene blanke.

Hjenderne sværmed
Tæt om din Ekhedhs Glands og nærmest
Hænderne frækt din Etlod god,
Da sprang tusinde Kilder med Blod
Over Engen, som Sonnerne skjørmed.

Blodstraaler sprang i Tusindtal,
Sonnerne faldt uden Suk, uden Klage,
Men i den øde plyndrede Hal
Sad den førgende Moder tilbage.

Hæv Dig af Støvet!
Atter vil Sol kaste Guld over Lovet.
Øs af din Kimmers luttrende Daab
Brændende Tro og et sværmede Haab
Om at vinde, hvad Boldsmænd har rovet.

Tre Mænd.

Da Danmark Moder i Taarer sad,
Tre stærke Sonner gik frem paa Rad.
Da Danmark haardest var stedt i Kvide,
Tre Navne sloi over Verden vide.

Den Ene trodsed hver Svig og Bold,
Den Anden knuste hver Fjendes Skjold.
Den Tredie værged med Klogt i Tanke,
Men Alle svinged de Glavind blanke.

Hr. Olaf My var en Kæmpe bold,
Han stod med Øre paa Thyras Bold.
Han faldt, der Striden mon haardest stande,
Med Seirens Krands om sin knuste Pande.

Hr. Schleppegrell forte Sværd og Stang,
De Fjender faldt, hvor hans Glavind klang.
„Kun ligefrem“ var hans Raab i Noden;
Hans Mænd de fulgte ham tro til Døden.

Hr. Læsøe var sig en Tankedrot,
Hans Mod var høit og hans Haab var godt;
Hans Tro var brændende, stærk hans Billie,
Han sank med Seir paa en blodig Tillie.

Og Doden ramte dem alle tre,
Men Danmark frelstes for Spot og Spee.
Og Danmarks Born deres Lov skal sjunge
Til Trost og Styrke i Tider tunge.

O Fødeland, nu er din Åvide stor,
Thi Hæltene hvile i sorten Jord.
Men alle smaa fugle synge i Skoven,
Engang vil atter det lysne fraoven.

Constantiu Canaris.

Hvor engang Phidias' Meisel klang,
Saa levende Guder af Stenen sprang,
Hvor Sophocles stirred i Guders Die
Og malte Heroernes Strid og Moie;
Hvor engang Pericles' mægtige Syn
Slog ned i Athenernes Hjerte som Lyn,
Hvor Sokrates skabte ved Tankens Snilde
For kommende Slægter en Bisdomskilde;
Hvor Tapperhed var med Fodselen givet,
Hvor Friheden hævede Menneskelivet,
Hvor Tankens Storhed paa Lustens Bolge,
Bar lagt og kom med Skjonhed i Folge,
Hvor Skoven leved og Mark kunde tale,
Hvor Guder boede paa Bjerg og i Dale,
Hvor Floiten klang paa græsrige Sleiter,
Drangen dusted i kjolige Nætter —
Der var nu stille; Aarhundreders Nat
Hvilede tungt paa den græske Jord;
Tykens Hest havde knusende sat
Hoven paa Oldtidens funke Spor.

Men Frøet lever i Jorden gjemt,
Thi aldrig forgaaer den Eviges Værk,
Frem stiger paam, hvad længe var glemt,
Af Jorden skyder sig Planten stærk.
Det græske Folk er vaagnet igjen,
Kampræabet hoit mod Himlen sig lofter,
Og Tyrken flygter for vrede Mænd
Fra Enlis Bjerge og Mainas Kloster.

Bed Chios ligger en Flaade for Anker,
Halvmaanen vaier fra Gaffel og Stang,
Donningen vugger de vældige Planker,
Rynner en varslende Dodningesang.
Blod er i Bolgen, og Blod er i Lufsten,
Doden har bjerget en Host, som var rig,
Ovre paa Chios Orangeduften
Køcles af tyve Tusinde Lig.

Folket har rystet den Lønke, som strammed,
Baandene sprængt, reist Frihedens Mærke,
Frugtelig Sultanens Hævn dem rammed,
Tungt faldt Slagene grumme og stærke.
Smilende laa Du paa gyngende Sø
Deilige Chios! da landede Tyrken,
Sværdene rased, den blomstrende Ø
Bar inden Aften — en Grav og en Ørken.

Bed Ipsara ligger en Flaade for Anker,
Grækernes Hødinge er der ombord;
Tause Mænd i alvorlige Tanker
Flokkes at lytte til Førerens Ord.
Mænd, der trodsede tusinde Gange
Stormenes Hvin og Kampenes Farer,
Mænd, der med Tro og jublende Sange
Styrted sig tit mod Tyrkernes Skarer.
Da kom Flygtninge did over Havet,
Meldte: „Det herlige Chios er øde,
„Heltenes Blomst har Bolgen begravet,
„Kvinder og Mænd og Born ere døde.“

Og et forfærdet Fortvivleßens Skrig
Steg fra Fregattens gyngende Tillie,
Hævn for de tyve Tusinde Lig!
Frygtelig Hævn! det er Grækernes Villie.
Om Admiralen Hødingeskaren
Flokkes at høre den Mægtiges Tanker;
Aldrig før har han valset i Faren,
Aldrig svigted Fernvilliens Anker.
Rødsel dag lammer den Størkestes Land,
Harmen Beslutningens Styrke forvirrer;
Raadvild Miaulis har knyttet sin Haand,
Vildt over Bolgen mod Chios han stirrer.

Men hvo, som foler den Gniſt, ſom ſprang
Paa Herrens mægtige Bud engang
Aſ Almagts Bøld i Menneskets Hjerte,
Ham boier ei jordiſk Nod eller Smerte.
I Folkenes Liv har Herren lagt
Den ſamme Strom af ſin Guddomselv,
Og aldrig knustes af Overmagt
Det Folk, der ikke opgav ſig ſelv.

Da trængte gjennem den Skare stor
En ſimpel Sømand; mod Sæd og Skif
Fremi for Admiralen han dristig gif
Og talte kjække beſindige Ord:
„Har Tyrken os slaget med ulige Kræfter,
„Mod Chios ovet en ſkrækkelig Daad,
„Bed Gud, vor Hœvn ſkal blive derefter,
„Iſald Du idag vil folge mit Raad.
„Lynſlagne af Gru os Tyrkerne mene,
„Sorgloſe feire de Seiersfesten,
„To Branderſſibe jeg fordrer allene,
„Mit Navn er Canaris, jeg ſvarer for Resten.“

Minaulis ſtirred med Undren paa
Den dristige Gut med det brede Bryſt,
Han ſkued det Dyb, der i Diet laa,
Han hørte Malmen i Svendens Røſt.

Han oinede Haab, han oinede Tro
Og Villiens Kraft i den mandige Ro,
Han skuede Helten fuldsærdig i Aanden,
Stod op fra sit Sæde og rakte ham Haanden.
„Tag Skibene“, lod Admiralens Bud,
„Vi stole paa Dig og dit Mod, næst Gud.“

Da steeg et Raab fra Fregattens Dæk,
Et hoit, et soulmende Jubelraab,
I Alles Bryst var der født et Haab,
Der hævede Tanken dristig og kjæk.
Og hver, som Rædselen nys mon lammie,
Har atter fundet sin Frelses Lods,
Og han, som tændte den slukte Flamme,
Det var kun en simpel græsk Matros.

Nu Haand paa Værket blev lagt paastand
Og hurtig klares de tjærede Baade.
Med to smaa Skuder og tredive Mand
Canaris drog mod den tyrkiske Flaade.

Og Seilerne sloi for Bindene væk
Som Handelsskudre med Kjøbmandslast,
Canaris stod paa det hvide Dæk
Med Tanken klar og med Diet fast.

Ægeerhavets de rullende Bover
Hun trofast bar paa det brede Bryst;
Solen gif ned bag Moreas Kyst,
Og Natten bredte sin Kappe derover.

Ti Tusinde Lampers Gyldenskjær
Paa Tyrkens Flaade gjor Nat til Dag,
Og kaster sit Guld paa Master og Ræer
Og paa de tunge veiende Flag.
De vældige Skibes vuggende Række
Speiler sin Pragt i Bolgerne blanke,
Straalende Blus og Lamper de strække
Hoit imod Himlen paa Stængerne slanke.
Et Purpurtelt af blændende Rødt
Er reist paa den mægtigste Seilers Skandse,
Der hviler Kapudan Pascha blodt
Og seer paa de mauriske Skjonheders Daudse.
Ombolget af Pibens vellugtende Aonde
Han kjender ei jordisk Trængsel og Vaande,
I Tryghed og Fred har sig Tyrken begravet
Da gled der en Skygge henover Havet.

To Handelskunder med Kjøbmandslast
Har lagt sig tæt under Skibets Speil.
Den Skipper tog ind det hvide Seil
Og gjorde sin Skude forsvarlig fast.

Men Skipper og Svende sprang strax fra Bord
I Baaden, som fulgte i Skudens Spor;
Den svandt i Natten; blandt Tyrkernes Skibe
Der stod kun en lang og lysende Stribe,
Hvor Grækerne Alærne brugte med Kræfter,
Og tankeløst stirrede Tyrken derefter.

Men Branderen blev, hoor den var lagt,
Bel surret til Liniesfibets Krop.
Nu løssede den sin farlige Fragt,
En kælende Røg steg fra Rummet op.
Men Røgen blev til en flammende Que,
Hvirvolende frem overalt den trænger,
Slifker de tjærede Tong og Stænger
Hoit imod Himmelens straalende Bue.
Ti Tjunde Lampers Gyldenglands
Er blegnet brat i det stærke Skin,
Thi Branden bæres af Nattens vind
Fra Skib til Skib i en hvirvolende Dands.
Og Flammerne knittred og Branden steg,
Rødt glodede Havet i Midnatsstunden;
Forsørdet Tyrken paa Allah skreg
Og brolte og udskældte Christenhunden.

De mauriske Pigers Dands er forbi,
Haremets Blomst er af Nædsel knækket;
Kapudan Pascha i dunit Naseri
Skummer af Bredde og stamper i Dækket.
Glemmende sidste Spor af Tornusten
Truer med Tod, da hans egen det gjaldt.
Stængerne rasled og Masterne saldt;
Saa sloi Linieskibet i Lusten.

Vildt Querne rafte, og Dødens Host
Som hist paa Chios var skrækkelig rig,
Thi mange Tusind forbrændte Lig
Blev skyldt island paa den øde Øyft.
Det Sverd som i Kvinders og Bornenes Blod
Paa Chios med Gru sit Spor havde skrevet,
I Herrens Haand var en Fakkel blevet,
Der atter tændte det slukte Mod.
Thi snart har Frihedens Kæmper mørket,
Ei den, der svinger det største Sverd,
Men den, der sætter sit Liv paa Værket,
Den modige Mand, ham er Frelsen nær.

Vide foer over Landene hen
Rygtet om Kampe i Alaringer lange,
Kampe, hvor Grækerne, faa mod mange,
Fældte forfode de tyrkiske Mænd.

Videst farer dog Heltenes Rygte,
Teres, som aldrig trettes og frugte,
Teres, som slæbe med Billien stærk
Sten paa Sten til Besrielsens Bærk.
Sent kom Frihedens Skib i Havn,
Men man hørte, hvor Brændingen bruste,
Øxerne hug, og Sværdene fuste,
Atter og atter Canaris' Navn.

Markos Bozzaris.^{*)}

Den Helt, der fører et flammende Sværd,
Huem Kvinderne hylde, og Mændene frygte;
Der kommer med Seir fra blodige Færd,
Med Fanger, med Bytte og straalende Rygte.
Den Helt, som Seirens lokkende Lon
Bed Klogt eller Kraft har naaet at vinde;
Som favner i Borgen en Dronning ssjon,
Og throner paa Lykkens høieste Tinde;
Hans Navn gaaer stolt over Bjerge og Sunde,
Gjennem dyben Dal, over salten So;
Han lever i Sagas tusinde Munde,
Men lidet lokker han Sangens Mo.

Men den, hvis Tro som en rivende Elo
Ham drager mod Maalet, han stiler efter,
Og uden Haab om at naa det selv
Han offrer det Sjælens inderste Kræfter.

*) I den første Del af dette Digt figtes til Tyrkernes første
mislykkede Angreb paa Misselunghi i November 1822.
Bozzaris faldt i Slaget ved Karpinitzi den 18de August 1823.

Den Helt, der er kun sin Moders Son,
Hvis Minde, hvis Navn, hvis Frihed han
ærer;

Den Helt, som Seirens lokkende Løn
Aldrig faaer feet, og aldrig begjærer;
Ham Sangene vide om Landene følge,
Gjennem dyben Dal, over salten Sø,
Over Fjeld, saa vide, som Toner bølge;
Hans Navn og Ære skal aldrig do.

I.

Dag var endt og Solen slukt,
Men fra Missolunghis Tinder
Toned' Sang af Mænd og Kvinder
Bide mod Lepantos Bugt.
Janitscharers vilde Hær
Stormed' frem i Skarer tætte,
Men de sank til Doden trætte
For Bozzaris' tunge Sværd.

Derfor i den lune Nat
Sangen lod fra Grækens Brimmel;
Thi fra Missolunghis Himmel
Sorgens Sky var vegen brat.

Ævinder, Mænd i broget Krands
Glædesblus og Fakler svinger,
Raabet stiger, Lufsten klinger
Overalt af Sang og Dands.

Hvor er han, som Seiren vandt?
Han der lofted' Grækers Mørke?
Han, hvis Billies Lynn de stærke
Seiren til hans Fane bandt?
Han, den græske Friheds Skold?
Han, den tappreste, den bedste?
Han, der kjorte Seirens Heste
Hist paa Missolunghis Bold?

Er han der, hvor Floiters Klang
Lyder fra de tætte Klynger?
Der, hvor skjonne Ævinder synger
Heltens Pris og Seierssang?
Nei, han veg fra Mængdens Larm
Til sit Telt, da endt var Kampen;
Ene fidder han ved Lampen
Med sit Hoved paa sin Arm.

Helten, hvis Fortrostning sterk
Leved, naar de Andres bristed,
Han, som aldrig Troen misted
Paa det store Frelsens Værk.
Ene han i Teltet nu
Med det adle Hoved boiet,
Taaren brændende i Diet,
Sidder med en sorgfuld Hu.

Hvor er nu det lyse Blif, nu
Som hans Mænd saa tit opslammed,
Som hans Fjenders Glavind lammed,
Hvor han frem i Kampen gif?

Hvor er nu det stolte Mod?
Tankens Lyn, de aldrig trøtte,
Som paa Missolunghis Slette
Lænked' Seiren til hans Tod?

Dengang Janitscharen veg, nu
Flygted over Bjerg og Sunde;
Da hans Pris fra tusind Mundes
Høit i Sang mod Himlen steg;

Da fra Tyrkens tagne Leir
Guld og Silke, Hanger bragtes,
For hans Hod Standarter lagdes
Som et Bidue om hans Seir;

Da kom Tvislens falske Aland,
Bod ham til sit Ord at lytte,
Hvidsked: „Markos, til hvad Nytte
„Holder Seiren Du i Haand?
„Du for Tyrken nogle faa
„Af hans Tusinder kan fælde,
„Men tilsidst for Djendens Bølde
„Du i Stovet syuke maa.

„Troer Du, Tyrkens Magt er brudt?
„Naar Du, knust i Sultans Arme,
„Bliver offret for hans Harme,
„Da er det for sent fortrudt.
„Loft Dit Hoved, se Dig om!
„Lydt vort Raab Europa horte,
„Alle dybt vor Jammer xorte,
„Men til Hjelp os Ingen kom.

„Hvorfor vælder Blodets Strom?
„Hvorfor flyve Dodens Pile
„Uden Ophør, uden Hvile?
„Til hvad Rytte — for en Drom?
— Saa lod Tvivlens Klagesang;
Rystet var hans Tillids Anker;
Men af sine morke Tanker
Baktes han ved Harpeflang.

Hist, hvor Bjergenes Sider
Dækkes af Lovet Smukt,
Langsomt Bolgerne glider
Ind imod Zeituns Bugt.
Nyuner i Natten stille
Fremfarne Tiders Røad;
Sangens evige Kilde
Risler fra Busk og Blad.
Ter Leonidas mødte
Engang Persernes Hær.
Alle Spartauerne blodte,
Lommen var Døden værd.

Endnu lyder i Landet
Sang om Thermopylæ,
Heltenes Blod har vandet
Friheds hellige Træ.

Hisset fra Plokparis
Tyrkesskaregne foer;
Forrest Markos Bozzaris
Bærged den græske Jord.
Hoit paa Bjergenes Tider,
Dybt i Dalenes Skjod,
Græde nu Tyrkens Kvinder
Over de Slagnes Dod.

Engang rammer den Stærke
Doden paa Kampens Bei.
Markos! Frihedens Mørke
Blegner i Doden ei.
Hoit over lysen Stjerne
Bygges Dit Navn en Plads,
Straaler til Tider fjerne
Klart som Leonidas.

Fra hans Læber bølged brat
Tankens Dyb i Ordets Strømme.
Hjertets rene, ødle Drømme
Nobes for den tauje Nat:
„Priset være Seirens Gud!
„Du, hvem nys jeg Ryggen vendte,
„Du, som til Din Tjener sendte
„Nu Dit naaderige Bud.

„Hvo har sagt, at jeg skal see
„Frugten af min Kamp, min Moie?
„Jeg skal saa, skal Agren ploie,
„Andre høste den maaſkee.
„Spurgte Du, Leonidas,
„Til hvad Nutte? da Du dækked
„Med Dit Bryst, som Intet skrækked,
„Hint udødelige Pas?

„Til hvad Nutte har Du lagt
„Modersmaal paa Folkets Tunge?
„Andetsteds de Toner sjunge
„Med en mere klangfuld Dragt.

„Til hvad Nytte, Fædrejord,
„Fængsler Du vor bedste Tanke?
„Kornets Frugt og Vinens Ranke
„Vore andetsteds, jeg troer.

„Til hvad Nytte vil min Hu
„Moder, til Dit Bryst Du binde?
„Verden eier mangen Kvinde
„Mere ung og skjøn end Du.
„Moder! Du var stedt i Nod,
„Fædrelandet Tyrkens Bytte,
„Og jeg spurgte: „Til hvad Nytte?“
„Mens Dit Blod i Strømme flød.

„Priset være Kampens Gud!
„Som har slåbt mit Mod, min Styrke;
„Du har spredet Twivlens Mørke
„Beg Dit naaderige Bud.
„Lad, Leonidas, det Træ,
„Som Dit Hjerteblod har vandet,
„Gjemme Spiren til et andet
„Straalende Thermophylæ!

II.

Hvor det bølger, hvor det bruser
Ned ad Bjergets brune Bryst!
Hvor det stormer, hvor det suser
Som en Uveirsnat i Høst!
Hvor de kommer, hvor de svinder!
Seiersang og Allahraab!
Af, hvor finder
Grækenland Du nu Dit Haab?

Hvor det lyser, hvor det flammer!
Luen hvirvler høit i Sky.
Hvilken Flugt, og hvilken Jammer
Vide over Land og By!
Høst fra Pindus' høie Tinder
Stirrer Gribben efter Blod.
Børn og Kvinder
Myrded' de med roligt Mod.

Fra Thessalien over Bjerget
Tyrken drog og knuste Alt.
Ingen Græker løfted Børget;
Maanen steg og Korsset faldt.

Gjennem Kalidromes Kloster

Styrted Tyrkerhæren brat,

Gribben løfter

Glædeskrig i tause Nat.

Men da Nøden var stor, da var Frelsen nær;

En Flamme blev tændt i Grækernes Hjerte.

Den Flamme den sprang af Bozzaris' Sværd,

Den ramte Tyrken med Kvide og Smerte.

Hil være Leonidas! Aldrig uddeør

Dit Minde i Hellas, Spartanernes Fyrste!

Hil være Bozzaris, Du ødeste, største!

Dig priser i Sange de græske Mør.

Bozzaris han staaer i det hvide Telt

Med Tankens Dyb i sit rolige Øie.

Mens rundt om den unge, myndige Helt

Sig flokke de græske Hæddinger høie.

Bozzaris uddeler Besaling og Bud,

Og Mændene ile for Hvervet at røgte;

Thi Hvo vilde twile, og Hvo vilde frygte,

Sva ofte han forte til Kampen dem ud?

„Du følge nu brat, Karaifikos, den Sti
„Langs Bjergenes Side, jeg skildred Dig noeie;
„I Stilhed drager Du Tyrken forbi
„Og naer Kalidromes skovklædte Høie.
„Ad ukjendte Vei, over Fjeld, gjennem Krat
„Din Skare i Ryggen paa Fjenden Du føre;
„Men faaer Du til Natten mit Horn at høre,
„Da bryde Du frem! Farvel og God Nat!“

Bort drog Karaifikos. I Mulin og Nat
Syvhundrede Kæmper Foreren fulgte.
Og Bjerget blev naaet, og Skoven besat,
Og snart i sit Skjød den Grækerne dulgte.
Men da Natten blev lys, og Fuldmaanen stod
Paa Himlen høit over Poppel og Pinie,
Da snoede en anden bolgende Linie
Sig stille og tyft om Fjeldenes Fod.

Den sorte Bozzaris. Ei Sange der lød,
Ei Ord blev talt i Mændenes Række.
I Taushed de gif gjennem Dalens Skjød,
Over Fjeld, gjennem Krat, gjennem svulmende Bække.

Da naaede de Sletten, hvor fjernt og nær
Sig bredte de tusind tyrkiske Telte;
Da gjorded til Kamp sig de græske Helte —
Trehundred mod fjorten Tusinde Sværd.

I Tyrkernes Leir den dybeste Fred
Var fulgt paa Dagens urolige Bildhed.
Kun enkelte Poster gif op og ned
Halv dysset i Søvn af den natlige Stilhed.
Ei Fakkel der brændte, ei Baal var tændt.
Hvo tænkte paa Frygt? Hvo anede Fare?
Forjaget, forfulgt var Grækernes Skare,
Nu Hellas var tvunget og Kampen endt.

Da lød der et høit og skærende Skrig,
Og Alt blev stille. Skildvagterne lytte.
De fandt i Leiren et blødende Lig,
Men Døden til Taushed har tvunget sit Bytte.
De flokkes og spørge — da glimted det her,
Da knalded det hist midt i Leirens Hjerte,
Da lød der et Raab af Angest og Smerte;
Da lyned trehundrede slebne Sværd.

Og Tyrkerne styrte af Teltene ud
Og speide ved Maanens usikre Flamme.
Hjst klirrede Sværd, her knalde Skud,
Og Kuglerne hnisle, og Dolkene ramme.
Og Mustafa Pascha paa Silke blaa
Saa fødelig drømte om Aeren og Seiren,
Da lød der et Raab: „Der er Oprør i Leiren!
„I Kamp mod hverandre Tyrkerne staa.“

Og Tyrken gav Ild, og Kuglerne før
Til Høire og Venstre, paa Ven og paa Fjende.
Og frygtelig rødmede Kampens Spor;
De raabte, de raste og kjæmped iblinde.
En Flamme slog op fra et brændende Telt,
For Mange det sidste jordiske Skue,
Thi Tyrken har kjendt ved den klare Vue
I Fjenden Bozzaris, den græske Helt.

Høit gjenlød hans Navn i Skrig og i Raab;
Det samlede Tyrkernes splittede Kræfter;
Og Grækernes lille kjæpende Hob
Blev Maalet, som Alle sigtede efter.

Da satte Bozzaris sit Horn for Mund,
I Natten skingrede Tonerne klare,
Fra Skoven hørtes et Horn at svare —
Da segned Bozzaris med Smil paa Mund.

End Grækerne kjæmpe, og Skridt for Skridt
De vige, men standses af Fjendernes Røkke.
Paa Sletten Raabet lod milevidt,
Og Blodet isned i Hjerterne kjøffe.
End Grækerne kjæmpe; i Rog og Damp
Dyrt sælge de Fjenden Livet og Seiren —
Da lod fra den modsatte Kant af Leiren
Et rasende Skrig og et Raab til Kamp.

Det var Karaifikos. I Tyrkernes Ryg
Han styrtede frem med sin trofaste Skare.
Alt Leiren brændte, og Rogskyen tyk
Sig bredte og sjulste, hvor svage de vare.
Men Rødsel slog ned i den tyrkiske Hær,
Den lammede Armen og slovede Børget;
Alt Tusinder flygte mod Skoven og Bjerget,
Og frugtelig rafste det græske Sværd.

Bozzaris laa med et blodigt Bryst,
Ud strømmede Blodet og Livet og Barmen,
Da hørte han Seirens jublende Rost,
Og reiste sig langsomt støttet paa Armen.
Da skued han Tyrkernes Flugt og Nød,
Og sank saa i Døden med brustent Die.
Da Grækerne fandt hans Stikkelse høie,
Var Livet slukket og Helten død.

Men Navnet lever i Sagn og Sang;
Et sjønnere gjemmes i Oldtidens Skrifter.
Dit Navn har kaldt med sin stærke Klang
Tit Grækenlands Sonner til Daad og Bedrifter.
Var Du kun et Skud, der voxede vildt,
Der spilde sin Kraft og odsled med Modet?
Nei, Haabet og Troen, og Livet og Blodet
For Fædrelandet var aldrig spildt!

Kongevalget.

„Kong Svend han falder paa sine Mænd :

„I træde tæt til mit Leie hen

„Og lytter.

„Mig Herren falder til Dom og Bod,

„Min Kraft er brudt, ei Haand eller Fod

„Ieg flytter.

„Og naar mit Stov er til Hvile bragt,

„Til Knud min Krone og Kongedragt

„I bringe.

„Han oved saa mangt et Manddomsværk,

„Hans Sværd er godt, og hans Røst er stærk

„Paa Thinge.

„Skjønt Harald tæller de fleste Aar,

„En Kongesnekke han slet forstaaer

„At værge.

„Thi lover at vælge til Drot min Knud.“

Med Graad paa Kind de høre hans Bud

„Og sværge.

I Danmarks Rige var Sorg og Nod
Den Tid det spurgtes, Kong Svend var død,
Den bolde.

Fra alle Egne de danske Mænd
Til Thingene stævned med Sværd ved Lænd
Dg Skjolde.

De kæmper melde med Klage stor
Om Kongens Død og hans sidste Ord
I Live.

„Paa Kongestenen nu Knud er sat,
Med Baabengny Eders Minde brat
„I give!“

Men Asbjorn Jarl blandt Bonders Hær
Gik frem paa Thingene med Skjold og Sværd
Bed Belte.

En Herre myndig som stærk og klog,
Svend Ulfssons Frænde og Haralds Maag;
Han meldte:

„I Danmark aldrig var Sæd og Skit,
„At yngre Broder før ældre gif,
„Og ringe
„Mig synes er sleg Forandring værd,
„Thi kaeres Harald af Bonders Hær
„Paa Thingene.“

Da gik paa Thinget en Bonde frem,
Med klogtige Ord, med Fynd og med Klem
Han talte.

En Konges Gjerning, hans Pligt, hans Kald,
Hvad Kongen kan, og hvad Kongen skal,
Han malte.

„En Konge skal have et modigt Bryst;
„Med Armen sterk og med Diet lyft
„Han stande
„Med Haand paa Skudens knagende Nor,
„Naar Boldsmænd stærne fra Syd eller Nord
„Mod Lande.

„En Konge skal have Snilde og Klogt;
„Det baader lidet, han er forsøgt
„Bed Hove.
„I Kampen vinder den modige Mand,
„I Freden bygger en Drot sit Land
„Med Love.

„Beltalende Ord paa Læben lagt
„Er Kongens Bælde og Thronens Bagt
„Paa Thinge.
„Ublid og streng mod de Stores Bold
„Han værne med Netfærds skinnende Skjold
„De Ringe.

„En Konge som flammende Lyn i Strid,

„I Fred sagmodig, venlig og blid
„Maa være.

„Sin Skat han samler bag Bondens Plov,

„At give til Bonden er Kongens Lov
„Og Ere.

„En Konges Ry flyver Verden om,

„Men kongeligt lønne han Skjaldene, som
„Ham hædre.

„Han varmes ved Toners bolgende Falb,

„Og er han selv en forsaren Skjald,
„Desbedre.

„En Styrisman med et kændigt Blik

„Er mere værd end al Fortids Skif
„Og Sæder.

„Det vidste Svend, den forstandige Drot,

„Han domte rigtigt, han raadede godt
„Med Hæder.

„I kjende jo Knud og hans Heltesærd,

„Hans Billed jeg frem for Eder her
„Har baaret.“

De Bonder kjendte det Billede godt,

Med Slag paa Skjoldene Knud til Drot
De kaared.

Men Jarlen iler til Haralds Telt:

„Stat Kongeson op! Som Mænd og som Helt
„Du værge

„Den Odelsgrund saa herlig og rig,

„Dig Fødselen ffjænkte, men Knud med Svig
„Bil hærge.“

Og Svig blev øvet og Raad blev lagt,
Som Knud fra Thronen og kongelig Magt
Nedstodte.

Da Dagen steg af Havet igjen,
Et Thing blev sat, hvor Haralds Mænd
Kun mødte.

Men Knud han sidder paa Skibets Dæk,
En heftig Kamp i de blege Træk
Sig maler.

De Kæmper træde med Harme stor
For Kongesonnen, og stærke Ord
De taler.

„Bud Svig er Harald paa Thronen sat,
„Al Danmarks Mænd Du kalde nu brat
„Til Vaaben.

„Hvis Du vil fremmest med Sværdet gaa,
„Til Danmarks Throne vil Veien staa
„Dig aaben.“

I Timer sidder han taus og bleg,
Til Solen daled og Månen steg
Af Høvet.

Da Natten sørked sig fort og tyft,
Var Fjenden, der hused i Hæltens Bryst,
Begravet.

Da reiste Knud sig mandig og høi,
Og vide de Ord over Danmark sloi,
Han meldte.

Hans Blik var lyft, og hans Røst var mild,
Men undrende stod og lytted dertil
Hans Hælte.

„En Konge skal stande ved Skudens Nor,
„Naar Langsfib stævner fra Syd eller Nord
„Med Fjenden.

„Men vildeste Kamp og haardeste Dyft
„Han lære at kjæmpe i eget Bryst
„Forinden.

„I Kampen vinder den modige Mand,
„Med Love bygger en Trot fit Land
„I Freden.

„Men aldrig det Land med Lov blev bygt,
„Hvor Broderblodet strømmede tyft
„Paa Heden.

„En Konge han eier ei Ager og Skov;

„Hans Skat den samles bag Bondens Plov
 „Med Moie.

„Til Folkets Tavr han eier sin Magt,

„Han selv er Intet, det tage iagt
 „Han noie.

„Thi, hvis jeg hvæssede Brodres Sværd,

„Da var jeg ikke den Krone værd,
 „I byde.

„Min Broder I tjene med Billie god,

„For min Skyld aldrig en Draabe Blod
 „Tør flyde."

Saa hejsed han Seilet i hoien Raa,

Dg lod for Binden fra Danmark staa
 Med Ære.

I Østerleden i Bendernes Bo,

Han præked med Sværdet den christne Tro
 Dg Lære.

Invaliden.

Paa Krykken støttet maa han langsomt skride,
Det ene Been har Tydssen ham berøvet;
Og Folk de rygte Hovedet bedrovet:
„Den Stakkel! af, hvad han har maattet lide!

„Ja Gud skee Lov! Min Peter slap itide,
„At jeg sik stillet for ham ufortovet,
„Skjont over tusind Daler gif i Løbet,
„Af ja, det Stød vil længe til mig svide.“

O gid Din Peter laa af Jorden dækket!
At Delerne var fløiten alle sammen!
Naar et Basunstod saa os havde vækket,

Saa Ven blev os kjærere end Skammen.
At Alli vi omkring paa Krykker listed,
Naar vi kun Liv og Lemmer havde mistet.

Soubise.

Fra Rosbach han kom paa arabiske Tuxer,
Ham skinnede Guld paa Kjole og Buxer.
Med Ordner paa Brystet, paa Ryggen og Maven,
I Haanden han svingede Marschalstaven.

I Døren stod Kongen med Hatten i Haanden,
Og Dronningen smilte saa venlig i Aanden,
Og Herrerne bukked og Damerne neied
Bel dobbelt saa dybt, som de før havde pleiet.

Tillands og tilvands de Commandoen gav ham,
Og stolte de var, ja hovmodige af han.
See nu var der slet ingen Fare paafor'e,
Naar han commanderte de pyntede Hære.

Og saa var de alle fornøjed' og glæd',
De exercerte og holdt Parade.
Soubise fik Lønnen, Soubise fik Ærn,
Fordi han ved Rosbach „reddede Hæren“.

Men det ligger hundrede Aar tilbage,
Det var i de gamle, de gode Dage;
Men dæmp Din Længsel og stands Din Klage,
De Tider kan after Begyndelse tage.

Patronillen.

Mutter! kom hid med Din grumsede Krop,
Kaffen skal styrke os Kraften og Modet;
Nu skal vi ud at husere ved Krop,
Natten er kold, der maa Barme i Blodet.
Rap Jer nu Karle, læg Kortene hen!
Fatter Geværet og spænd jer Tornyster,
Om et Par Timer vi er her igjen,
Saa kan I doble, saameget I lyster.

Hornblæser! Du med de stumpede Been,
Du skal gaa med paa de natlige Togter.
Kryb kun af Halmen, vær ikke for seen,
Nu skal Du være vor Hund og Bevogter.
Smutte bag Gjærder og speide i Skjul,
Tjene en Mark, hvis Du snildelig teer Dig;
Men, Du forstaaer mig, Du lyftige Fugl,
Skydes paa Pelsen, hvis Tydferne seer Dig.

Saa, Kammerater! Geværet i Arm!
Lykkelig Vagt for Der Andre herhjemme!
Mutter! pas vel paa, at Kaffen er varm,
Til naar Du atter kan høre vor Stemme.
Ude i Reide vi hente Dig Smor,
Eg og en Øst fra de thdske Krabater,
Mutter! men saa Du et Gilde os gjør
Imorgen Formiddag. Marsch Kammerater!

Møsen er blod, I maa hoppe lidt let,
Dersom I ikke vil drukne i Foret.
See! sjøndt jeg springer saa grumme adret,
Flyver mig Sølet bestandig om Øret.
Stræk dine Poter, Du stumpedre Dreng,
Hvad er i Beien? Jeg synes Du gyser.
„Ja Hr. Sergeant, den Kulde er streng,
„Og jeg er færdig at tro, at det fryser.“

Snak om en Ting, min forkortede Ven!
Er Du forkynt, kan Du blive hos Mutter;
See, det var Ret, nu gaaer det igjen,
Lad os saa saa en Historie Gutter!

Veien er lang, i den frie Natur
Lidt Pasiaren paa Gangtoiet letter.
Nu kan I sladdre, men ti som en Mur,
Naar vi er foran de sidste Vedetter.

Tys! der var Noget, der raslede hyst;
Det er en slumrende Ræv, vi har vækket.
Stakkel! Du lugtede Bosserne vist,
Slaa Dig til Ro, bliv kun ikke forskrækket.
Bossem er ladt, men vi spare vort Skud,
Edlere Bildt er vi ude at jage;
Faa vi engang jaget Thydferne ud,
Saa kan Du etter faa Grund til at klage.

„Holdt! Hvem der?“ Patrouille, min Ven.
„Feltraab?“ Marie! hvor gaaer det paa Posten?
Alt er vel roligt? saa hør' vi igjen,
Vi maa see til, vi kan løbe fra Frosten.
Om et Kvarter saa vil Maanen staa op,
See, allerede det lysner bag Skyen,
Og jeg kan skimte Taarnet i Krop,
Samt et Par Lys, der Skinner i Byen.

Stille! Jeg hører en Hest i Galop;
Brug Jeres Dine og spids Jeres Dren!
See kun, der kommer en ridende Trop,
Dg jeg kan kjende Forpostcommandoren.
Nu gjør han Holdt ved Skildvagten hifst,
Spørger om Nyt fra Hjemmet og Mutter,
Føler ham lidt paa Tanden — jo vist!
Karlene her det er ingen Rekrutter.

Hurra! Det hjalp; her er Mosen forbi,
Rask kan I trave afsted over Sletten,
Nu har vi klaret Forposterne, thi
Der kan I skimte Husarpiketten.
Nu maa vi see til at vogte os selv,
Hold Jeres Bøsser parat til at knalde,
Træffe vi her paa en levende Sjæl,
Saa maa vi see, vi kan muntre dem alle.

Der har vi Maanen, den staer som en Brand
I Horisonten; hvor hurtig den stiger!
Nu faa vi Lys paa Møllen, saa kan
Bedre end før vi see, hvad vi figer.

Heida Du Små! nu evig forforn!
Lift Dig forud langs det buskede Gjerde,
Giv os et Tegn med et Trut i Dit Horn,
Dersom Du troer, der er Noget paaferde.

See, hvor han springer, den vilde Krabat,
Uden at kny, der er Krummer i Drengen;
Stakkel! her gaaer han og leger Soldat,
Medens hans Broder kan si orke i Sengen.
See, hvor forsiktig han sniger sig frem,
Ja man kan see, han er gammel i Toiet;
Hvis han engang kommer heelfkindet hjem,
Tro mig, hans' Moder vil blive fornøjet.

Nu kan vi atter med Roslighed gaa,
Nu har vi jo faaet Forposter ude.
See efter Knægten, og Karle pas paa,
Hvis han gi'er Tegn, eller ta'er til at tude.
Der, hvor han staaer bag det sjærmende Hegn
Kan han see over den vidtstrakte Hede;
Men, see han vinker, det er vist et Tegn,
At der er Ugler i Mosen dernede.

Saa maa til Gjerdet vi hen i en Fart,
Ho'erne ned! Lad Bossen ei glimte!
See efter Fænghætten! Alt er vel klart?
Der kan I selv Kammeraterne skimte.
Det er Patrouillen, der kommer fra Krop,
Stille, lad ingen Spektakler dem høre.
Komme de nærmere, faa de et Stop,
Saa det skal runge i Tydskernes Dre.

Nu gjør de Holdt og see sig omkring;
Glo I kun voek, saameget I lyster!
Kom I kun hid, det er slet Ingenting,
Det er kun os, der vil gi' jer en Troster.
Saa! — nu styre de lige herhen,
Bosserne ned! ellers Luntens de lugter.
Det skulde være som Pokker min Ven,
Skulde vi ei kunne klare de Bugter.

Vent! Om lidt er de bedre paa Skud,
Har vi dem først paa en hundrede ALEN,
Stikke vi dem nogle Hilsener ud,
Saa skal I see, at de viser os Halen.

Nu Kammerater! læg Bossen til Kind!
Fyr! See saa, det simed en Smule!
Hurra! De snurre sig rundt som en Bind.
Karle, gjør Plads! Der kommer en Kugle.

Saa, der er mere af det Fløiteri,
Munter! Nu kommer Humør der i Spillet,
Rutsch! Den streifed min Pande forbi,
Og min Kassjet maatte bode for Gildet.
Nok et Par Stykker, saa hjælper det strax,
Daarligt de staae paa den blottede Hede.
De er nok ei af den farligste Slags,
Seer I, nu skruppe de af allerede.

Lad dem kun løbe, vi kan dem ei naa,
Bosserne ned! Hold op med at knalde.
Krudtet og Kuglerne spare vi paa,
Ingen er saaret? Vi har Ier vel Alle?
Hvor er den Smaa? Han krøb nok i Skjul,
Ellers han pleier dog ikke at rende,
See dog, om ei den forviltrede Fugl
Skulde ha' sjult sig bag Busken derhenne.

Ia, det er ham, men hvor er det fat?
Stakk! jeg frygter, han reiser sig ikke;
Er det forbi med den arme Krabat?
Haanden er fold og brustne hans Blinke.
Pulsen er standset, og bleg er hans Kind,
Hovedet ned over Brystet er boiet,
Blodet er styrknet, hvor Auglen gif ind,
See det er her, lidt ovenfor Diet.

Flet ham en Baare af Grenene her,
Svob ham i Kappen og bør ham forsigtigt.
Drengen han var dog os Alle saa kjær.
Nu maa vi hjem og begrave ham rigtigt.
Munter! At sørge, hvad hjælper det til,
Det skal jo dog være Enden paa Legen,
Naar I saa Tid, saa græd om I vil,
Nu skal vi ha' os en Bise paa Beien.

Esrom.

Esroms Du blinkende Bølge,
Hæv Dig i Aftenen dristig og hoi,
Husk da Kong Valdemars Folge
Over Din Isflade floi.
Prægtigst blandt Jægernes Skare
Dankongen straalte i Aftenens Glands,
Tonerne jublende, klare
Slog imod Skovenes Krands.

Klosterets gyldne Floie
Blinkede klart i Tuldmaanens Skin,
Valdemar, Dankonning høie
Sprængte i Klosteret ind.
Aftenhymnen fra Hallen
Tonede lydt over sneedækte Jord,
Jagthorn og Pidskenes Knalden
Lød gjennem Munkenes Chor.

Raaff ind i Klosterets Gange
Baldemar traadte trostig og fro.
Jagtspyd og Guldsporer mange
Klirre i Munkenes Bo.
Klostrets ærværdige Herre
Stod der paa Gangenes tavlede Sten,
Drotten han Beien mon spærre,
Der han i Klosteret tren.

„Hil Dig, Kong Baldemar gjæve!
„Big med Din Flok fra det hellige Sted;
„Jag efter Ulve og Ræve
„Fjernt her fra Klosterets Fred!“
Harmfuld paa Hingsten den snare
Baldemar sloi gjennem Skovene brat,
Tonerne jublende, klare
Lod i den maanlyse Nat.

Sagte Din Bolge Du vugge,
Deilige Sø, udi Fuldmaanens Skin!
Hører Du Baldemar sukke
Dybt i den susende Bind?

Raabet fra Konningens Folge?
Larmen fra luftige Gangeres Hov?
Dæmpede Tonerne bølge
Ind mod den rimflædte Skov.

Den gale Poet.

Bel rystede Haanden en Smule,
Dog havde man Ingen feet
Haandtere en Keglekugle
Som just den gale Poet.

I Billard var han den første,
Han havde et mesterligt Etod;
Af Snapsene drak han de største,
Derfor var hans Næse lidt rød.

Han tog et Rys hos Madammen,
Det havde han altid for Efit,
Saa fniste de Allesammen,
Da nedad Gaden han gif.

Han mødte en tyk Borgermester
Med Dannebrogssordenen paa,
To, tre velfodrede Præster,
Men bort til Siden de saa.

Spækhøkeren monstred ham spydig
Og smilte med Velbehag.
Han troede, han selv var dydig,
Fordi han var ødru idag.

En Trocken med Silke betrukken
Hun læspede sentimental:
„Jeg troer ved Gud han er drukken.
„Det er dog rigtig for galt.

„Han skrev dog saa deilige Sange,
„Og nu seer han saadan ud,
„Man maa blive angst og bange,
„Det er dog ækelt, ved Gud.“

Og da han var kommen til Døren
Og vilde just til at gaae ind,
Da saae han Hr. Redaktoren,
Der flyvende kom som en vind.

„Vi faa vel Artiklen iasten,
„Der knuser Jødens Avis,
„Vi skulde forlængst ha' havt'en,
„Og Verset til Bispeens Pris.“

Han gav ham en Mark og foited'
Tversover Gaden afsted.
Poeten tog den og floited
Paa sin egen Maner derved.

Nu traadte han ind i sin Stue,
Der var ei ret lysligt at see.
Et flammede Øvnens Lue,
Og Støvet laa tykt som Sne.

Paa Væggen dingled Fiolen,
Den havde en eneste Streng.
Af Boger et Par i Reolen,
Og saa et Bord og en Seng.

Nu sik han Fingre i Pennen
Og skrev mod Jødens Avis,
Og, da han var kommen til Enden
Han digted til Bispens Pris.

Men alt, som han sad og tænkte,
Da rørte det sig i hans Aand,
Papiret paa Gulvet han slængte,
Og Pennen faldt ud af hans Haand.

Først lo han, saa Ingen i Staden
Saadant havde hørt eller seet,
Da raabte de ude paa Gaden:
„Nu griner den gale Poet“.

Men saa blev han taus og stille
Og Bemod fyldte hans Sind.
Mens tunge Taarerne trille
Nedad den surede Kind.

Da lød gjennem Bæggens Bræder
Hans Rabo, Skræderens Rost:
„Nu troer jeg Poeten græder,
Det er dog min Sjæl kuriøst.“

Da tyktes han sig en fremmed,
En vildsom flyvende Fugl,
Der, slakkende langt fra Hjemmet,
Gi finder sin Redes Skul.

Da stillesd hans Ungdoms Dage
Sig frem for hans stirrende Blik;
Den Jubel og Fryd, den Klage,
Den Graad, som kom og som gif.

Og alle hans Ungdoms Drømme
Steg op af Glemselfens Grav,
Som gyldne Øer de svømmie
Paa Mindets stormfulde Hav.

Og hele den Slægt, som hjemme
Kun havde i hans Phantasi,
Kom myldrende frem af sit Gjemme
Og hvirvled hans Øie forbi.

Blandt Fruer og Riddere høie
Stak Negerens høelige Grin,
Hos Narren med Bjælder paa Trøie
Stod Munken og præked Latin.

Hist skingred Trompeten til Kampen,
Dragonen hug Kvarter og Prim,
Her sad Studenten ved Lampen
Og klemte Musen for Rim.

Sig sammen Figurerne stillede
Som ved usynlige Baand
Og dannet et lysteligt Billed
I Digterens skabende Haand.

Saa sad han i Nætterne lange,
Naar Solen forlængst gif ned,
Og digted de deilige Sange,
Som Gud og Alverden veed.

En Aften ved Juletide,
Det var en knagende Frost,
Man fandt ham dødfrossen sidde
Halvt lønet til Gadens Post.

Blandt Folk, som var sammenstimlet,
En Kjærling skreg rusten og tor:
„Nu er Poeten da himlet,
„Det kunde han gjort lidt før.“

Nu boer en Barber i hans Bolig;
Han selv er begravet og glemt.
Kun Fattigvæsnet har troelig
Begravelsesregningen gjemt.

Æilighedsbiser.

160
161

and the rest to R. C. and his son
and friends now living or dead
and his wife and his children
and his wife's children and his
wife's parents and his wife's
brother and his wife's sister
and his wife's brother and his
wife's sister and his wife's
brother and his wife's sister

and his wife's brother and his
wife's sister and his wife's
brother and his wife's sister

Ved Studenter-sangforeningens Ophold i
Slesvig

den 23de Juli 1862.

Skaal Brodre! Drog I ad Beien den lange,
Syngende og gyngende paa Bolgernes Top,
Kommer I vœbnet med deilige Sange
For at puste Liv i vor sovnde Krop?
Syng kun Studenter! da kommer vel nok
Mindet som Fugl fra de vildsomme Farter,
Bækker en Gniſt under graanende Lok
Eller bag dumede Barter.

Skaal Kammerater! I Unge og Gamle!
Hjst bag Polerskoven gif Solen i Ly.
Fjernt imod Syden sig Skyerne samle
Endnu straaler Maanen dog klart over Sky.
Syng kun Studenter! saa Tonernes Magt
Daglige Gjerning fra Tankerne fjerner;
Hoit over Taget som blinkende Bagt
Staa Millioner af Stjerner.

Hjist under Nattens det taagede Dække
Hviler Thyras Bold som en sovende Helt;
Skandser, der reiste sig Række ved Række,
Baage som Drabanter om Feltherrens Telt.
Sold Kammerater! Idag er det Tid,
Kryst kun den evig fornygende Ranke,
Kjæf, naar imorgen Du vælkes til Strid,
Som en ungdommelig Tanke.

Hil Jer, Studenter! som drog over Bolge,
Gyngende og syngende til Vennernes Tag.
Ungdom og Livslyst og Mod er jert Folge,
Tonerne er Værge, og Haabet er Flag.
Tonerne flagre for Bindene hen;
Følger I efter, hvor Tonerne falder?
Engang jeg veed dog, I kommer igjen,
Senest naar Krumhornet gjalder.

Hil ogsaa Eder, som Forrest i Skaren
Fik jer Plads ved Thyras forvitrede Bold.
Forrest til Væren og Forrest til Faren
Maa I drage Forrest til Kamp som til Sold.

Skaal Kammerater! Man kjender en Mand,
Beed ~~I~~ jo, bedst, naar han slaaer og han drifker,
Derfor vil vi for vort Fædreneland.
Drikke og slaa til vi ligger.

Ved Studentermodet 1862 i Helsingør.

Vi komme med Sang, med Spil og med Klang
Med jublende Rost og med freidige Tanker
Til Staden, hvor Danmarks deilige Bang
Heel høsterlig smiler til Sveriges Bunker,
Hvor Kronborgs Tinder,
Naar Dagen svinder,
I Natten hvisser om gamle Minder
Til Skaanes Kyst.

Vi komme med Glæde, vi komme med Tro
En Benneskare ved Sundet at gjæste,
Til Staden, hvor driftige Sømænd bo,
Hvor Landet Bolgen til Brud monne fæste.
Hvor dandsende Snekkер
I vuggende Nækker
En gyngende Bro over Sundet lægger
Til Skaanes Kyst.

Og hvis I spørge: Hvor kommer I fra?
Vi svare: Fra Upsala, Skagen og Skeen,
Fra Langeland, Lund, Christiania,
Fra Siljans Bredder, fra Bergen og Hveen;
Med Lyft og Gammel
Vi strommede sammen,
Fra Dannevirkle, fra Nøraas og Drammen
Og Helsingør.

Og hvis I spørge: Hvad duer I til?
Til alle Ting og til meget Andet.
Vort Rige er jo saa stort, vi vil,
Saa langt, som Kundskabens Træ bliver vandet,
Hvor Bolger blaane,
Hvor Bjerger kraane,
Sydost for Jord og Nordvest for Maane,
Der herske vi.

Og hvis I spørge: Hvad vil I her?
Naturligviis, vi vil see Jer nærværd,
Og snakke gammelt og saa Jer kjær,
Og Vidnesbyrd meddeles Jer herved:

Bort Hjerte vundet
I har, og fundet
Vi har, at deiligt er Dresundet
Og Helsingør.

Og spørges: Hvorlænge vi blive jer Gjæst?
Vi svare: Vi komme, vi see og vi drage
Mod Nord og mod Syd, mod Øst og mod Vest,
Og aldrig kommer vor Flok tilbage.
Døg mens vi binder
En Krands af Minder,
Et Blad fortæller om Mænd og Kvinder
I Helsingør.

Til C. C. Lorenzen*).

Ber gamle Karo —

Der var en Mand, da han blev gift,
Kun fort det vared, førend
Hans Kone sad i stor Bedrift
Og havde fire Børn.
De voxte op blandt Faar og Svin;
Ad Græss, Hebraiss og Latin
De blæste etc. etc.

I Sundeved dog lærer man
En Hoben smukke Sæder,
Sit Modersmaal og Fædreland
Alt holde høit i Hæder.
Den Skif den holdt de troligt ved
Om end der Skjeldsord regned ned
Og blæste etc. etc.

Men Christian blev fra Guds Natur
Sendt i den tydsske Skole;

* C. C. Lorenzen, Adjunct ved Slesvig Domskole fra 1856-62. blev derfra kaldet til Præst i Sivertsted. Han er Udgiver af den tydsske Lærebog, der i den slesvigiske Stendersfælpling gav Slesvigholstenerne Stof til mange Angreb paa „Jordanskningen“.

Blev smurt med preussisk Politur
Paa Ansigt, Hænder, Kjole.
Hans danske Maal sik Løbesas,
Mens flittig der sit Der, Du, Das
Han læste etc. etc.

Den Fernis har dog neppe bidt
Sig rigtig gjennem Skindet;
Thi altfor hurtig sik man slidt
Forgyldningen af Bindet.
Af Tydskens Dragt en Dansk stod frem,
Som net forstod et Stykke dem
At blæse etc. etc.

Saa læste han, blev stor og klog,
Ja Bøger lod han trykke;
Især den tydske Lærebog
Den gjorde megen Lykke,
Saa Kongens høitbetroede Mænd,
Selv Oldensworth og Grumby den
To læste etc. etc.

Bor lærde Klosterprovst *) saagar
Af den har Viisdom drukket;

*) Kammerherre Buchwald, Klosterprovst til St. Johannes
Kloster ved Slesvig.

Theophilus et Exemplar
Har i sin Lomme stukket,
Til Tarv og Trost i Ærø,
Hvis de et Stykke eller to
Ham blæse etc. etc.

Nu er Du bleven Præstemand,
Har egen Hjord at rogte;
Lys op, som bedst Du veed og kan,
For dem ned Troens Lygte.
Saa Præst og Døgn og Menighed
Ad Djævlene i Siversted
Kan blæse etc. etc.

Ved Overlæge Hvidings Solvbryllup.

Nu skal min Sang, saa godt den kan,
Om Doktor Hviding tone.
Hans Fader var en Dannemand,
Hans Moder var en Kone.
Han fødtes udi Kjøbenhavn,
Hvor og han vaccinertes,
Som Henrik Carl hans Døbenavn
I Kirkebog notertes.

Paa Sjællands grønne Blomsterkyst,
Bed Øresundets Stromme,
Der vaagned Tanken i hans Bryst
Og Hjertets dybe Dromme.
Der der han frem i Verden tren
Som Mand med Ben i Pande,
Og der han gjorde Haneben
Og friede til sin Hanne.

Den Doktor og hans unge Bir
Helt godt curere kunde.
I Hyderne de satte Liv,
I Syge og i Sunde.
Dg Storken blev dem snart en Ven,
Som Faa paa denne Klode,
Thi den kom fast hvert Aar igjen
Dg bragte dem en Pode.

Men Krigen kom, og begge to
Sad pludselig midt i'en.
De maatte flytte deres Bo
Til Eideren og Slien.
Men Storken fulgte troligt med
Blandt Tydskerne, saa han da
Blev Chefen for et mægtigt Led
„Der dän'schen Propaganda“.

Og fem og tyve Aar der gif
Med Sorg og Glæde blandet,
Bar Solen mørk et Dicblik,
Den skinte i et andet.

Dg var en Byge ham lidt hvas,
Dg mørkuede hans Pande,
Han fandt en trofast Ankerplads
I Hjemmet hos sin Hanne.

Derfor vi hid iasten kom
Til Brudeparrets Ere,
Dg ønske dem det Bedste, som
I Hjertet de begjære.
Saa drag kuu trøstig I afsted
Den Bei, I vandre sammen!
Vi skal der gi' et Hurra med
For Hviding og Madamen.

Hr. Steenbergs Vise*).

4de December 1862.

Hr. Steenberg han gynger paa Bolgen den blaa,
Til Slesvig hans Courz monne stande,
Med Kundskab bevæbnet fra Isse til Taa
Og klogt i sin hvelvede Pande;
Paa freidige Fod
Med Lyst og med Mod
Han iles at rogte sin Gjerning god.

Hr. Steenberg han vandrer snart ud og snart ind
Og agter paa Tegn og paa Mærker.
Han veier og ponser med grandskende Sind
Og skriver paa klogtige Værker
Bud Dag og ved Nat;
Da kaares han brat
At smykke sin Isse med Doktorhat.

* Dr. med. Steenberg drog fra Slesvig Sindsbygleanstalt
som Overlæge til St. Hans Hospital paa Bidstrup,

Hr. Steenberg han passer sin daglige Dont
Og Hjerner han godt regulerer.

Hvor Omlobet mangler, der lober det rundt,
Saasnart Doktor Steenberg curerer.

De Pigeborn smaa,
Det vil man paastaa,
Alene spolerte han Hjernen paa.

Hr. Steenberg han var saa alvorlig i Hu,
Curerte, studerte og laeste.

De Pigeborn sukked, saa det var en Gru,
De stønned og pusted og blæste.

Men haard som en Steen
De Skjonne til Meen
Han beilede ei til en eneste Gen.

Hr. Steenberg var tro mod sit Fædreneland,
Det ørgrede Tydskernes Ho'der;
Men Steenberg dem forte med megen Forstand
Og smurte dem ind efter Noder.

De tiltænkte Dask
Fra Denkschrift og Raſk
Gled afmægtig af mod hans Pandebrasß.

Snart svinger Hr. Steenberg sin Klinge saa god
Bed Issefjords gyngende Bande.
Som kæmper i Leire med driftige Mod
Og fast udi Striden Du stande.

Men Vennerne her
De følge Din Færd
Og priße Dit gode danske Sværd.

Revue des deux mondes.

November 1861.

Kom herhid og kjøb en Biſe
Dg betal den kun lidt flot.
Næſte Gang jeg Dig ſkal prife,
Saa at det ſkal gjøre godt.
Driveri er min Haandtering,
Jeg er født i Kjøbenhavn,
Løgn det er min Elviperig,
Laban er mit Døbenavn.

Tidlig jeg om Frihed dromte,
Overalt jeg den har ſøgt;
Til Amerika jeg romte
For at leve af min Kloget.
I New York jeg redigerte
En Avis med Næb og Kloer,
Indtil jeg mig absenterte
Som en tjæret Nedaktør.

Saa jeg romte til de Sorte,
Bandred i Naturens Dragt,
Fri for Stovler, Buxer, Skjorte
I den varme Himmels Pragt.
Al, men der blev jeg bekjendt for
Krigerisk Talent — og strax
Med tre andre Wesler spændt for
En Kanon af største Slags.

Lønken fastede jeg fra mig,
Til Europa hjem jeg kom.
Philip Veilbach tog sig a' mig,
Saa jeg fik en Plads i Rom.
Paven blev generet bensat
Af Italiens Menigmænd,
Som de Coninch blev jeg ansat
For at virke med min Pen.

Denne Stand jeg fandt mig vel i,
Leved christelig af Nov;
Paven selv og Antonelli
Hjælp mig, naar jeg blev for grov.

En Gend'arm jeg slog for Panden,
Løb min Bei for det Spilop;
De hug Hovedet af en Anden,
Saa at det gik lige op.

Siden søgte jeg en Ven i
Keiseren udi Paris.
Jeg var med i Compiegne,
Skreg til Preuerkongens Pris.
Ja jeg fulgte med i Sviten,
Saa, hvordan han aad sin Mad;
Det var snavs med Appetitten,
Han var ikke rigtig glad.

Ostrigs Keiser nu indbød mig,
Men der blev jeg slemt til Nar.
Smukt han lovte, men han snød mig,
Det er et Princip, han har.
Alt hvad her man falder Penge,
Kun han ta'er, men ei han gi'er, —
Da jeg havde ventet længe,
Fik jeg otte Pund Papir.

Derfra jeg mod Norden traved
Kom netop i rette Tid,
For at see, hvor Worsaae graved
Efter Gorm med Klogt og Flid.
Thorsen hjalp jeg, da Moralen
Hun uddrog, at denne Hoi,
Hvor man ikke hitted Ha'len,
Kun var kastet op for Spog.

Sidst jeg var i Kongestaden,
Hvor Kong Wilhelm kronet blev.
Neppe kunde man paa Gaden
Spytte for de Folk, der drev.
Der var Folk med Guld paa Kraven,
Guld paa Arme, Been og Laar,
Folk med Skjæg til midt paa Maven,
Heste, Wesler, Koer og Faar.

Overalt paa Gaden skinte
Officerers blanke Hær.
Kongen var saa glad, han grinte
Som en Kat i Tordenvær.

Overalt — men meest i Kirken
Man hans Venner sik at see;
Der var Oldenswort og Dirfink-
Holmfeldt, Zahle, Bernhard Ree.

Nu er jeg igjen tilbage,
Her jeg vistnok fæster Bo.
For at leve mine Dage
I en sod idyllisk Ro.
Her jeg Frihed savner ikke,
Livet her er fast for frit —
Jeg er fri for Mad og Drikke,
Penge, Klæder og Credit.

Til det nye Aar. I Studenterforeningen
December 1864.

Naret er gammelt, nu lyster det bort,
Følg det til Dørs med en Afskedsakkord,
Griber Sekundet, Sekundet er vort,
Snart lyster det bort.

Nu er Du færdig, Din Reise er endt,
Ei har Du været os meget bevendt,
Venlig og blid har vi aldrig Dig fåendt,
Din Reise er endt!

Synk Du i Tidens Bover,
Vi skal ei førge over

— — — — Du har Nyggen vendt.

Kom Du ny med Tro og Haab,
Kryst os tæt i Dine Arme,
Vi gi'er Dig Din Druedaab,
Giv Du Ly og Barme.

Bekommen Dreng! Midt i Vintrens Nat
Bring os Haabets gyldne Skat,
Mod kun med Vis og Sne paa Din Hat,
Vort Haab til Dig er sat.

Glædeligt Nytaar! I Venner ved Bord!
Aaret Der gi'e, hvad det nægted ifjor,
Helsen og Sundhed, en Kjærest — ja troer
Mig kun paa mit Ord.

Glædeligt Nytaar vi ønske især
Huset, som favner os ffjermende her,
Frænder og Venner — om fjern eller nær,
— Ja Nykernes Hær.

Skriv Regningerne lave,
Indvendig er I brave
— — — Viis det ved Der Færd.

Bring Du nye Aar en Flok
Faste Gjæster til vor Rede,
Det er dog den faste Stol,
Der skal Huset frede.

Plesneres, Søllingers, Friesers Glands
Straale vide tillands og vands,
Guldbergers, Roders og Zinkers Krands
Forny den gamle Glands.

Glædeligt Nytaar! I fornemme Mænd,
Som i Augustforeningen hen
Hængte det Sværd, som I spændte fra Vand,
I fornemme Mænd!

Nytaar! pas paa dem og vogt dem for Blæk
— Pressen er ondstabsfuld, Pressen er fræk —

Steinmann for Aßfed, de Meza for Træk
Og Baglænds for Skræf.
Fryd Jer I Krebska'le,
Bid fast i Høffets Hale
— — — — Bid kum til — bid væk!
Peder Hjort Din Pen er stor,
Gid den sprutte tit og syndigt,
Til Du manet faaer i Jord
Alt, hvad der er syndigt.
Liebenberg! Du har jo vist os Beien,
Gid Du drukne i Maadens Negn!
Men lad dog ham være ene om Leg'n
At rydde Kongen afveien.

Glædeligt Nytaar mit Fædreeland!
Glædeligt Nytaar hver Kvinde og Mand!
Kræfter Du gi'e, at beskjærme vi kan
Bort Fædreeland.
Kræfter i Drengene, Eg paa vor Sværd,
Blomster i Engene, Frugter paa Træer,
Pigerne Skjønhed og Hjerter især
Dem, som vi har kjær.
Alvor til Daad og Snilde —
God Skjæmt til hvert et Gilde
— — — — Dermed hilstet vær.

Nye Aar Du tog Din Daab
Af en trofast Flok Studenter,
Du har hort vort Tro, vort Haab,
Beed nu, hvad vi venter.
Skaal Kammerater! det gamle Aar
Lister af og i Graven gaaer,
Hilser da ham som i Doren staaer,
Et glædeligt Nytaar!

Vise at sjunge til Lirekasse.

Februar 1865.

Jeg har været i alle Verdens Egne,
Hvad der findes overalt har jeg seet.
For de Store har jeg buffet allevegne,
Med de Smaa har jeg moret mig og leet.
Jeg har lugtet til Napoleoniske Finter,
Bismark har jeg heller ikke ladt i Stikken,
Jeg har været til Middag hos Geert Winther,
Der sad Heltzen og studerte Politiken.

Til Athen saa jeg Julius kom kjørende
For at faae sig et Embed, som var godt.
Nogle sige, at de vasked ham om Drene,
Andre mener, at de furede ham blot.
Det er vist, at de havde ham i Kraven,
Og de sparkede ham bort af deres Gade,
Elephanten hang og vaskede paa Maven,
Men paa Forstanden har han ikke taget Skade.

I Italien var der gevæltigt Røre,
I Turin havde Stemningen væ't grov,
Borgerne var paa Ryg og Arme mørre,
Politiet havde syntes, det var Sjov.
Og de spionerte i Studenterforeningen,
Søi sig dog igjen derfra paa alle Kanterne,
For, Gud bevares, det var ikke Meningen
At ville Fingre ha' i Aspiranterne.

Til Paris kom jeg i Ministerkrisen,
Pavens Brev havde drevet det saavidt.
Grundtvigianerne skrev Alle i Avisen,
Formedelst Steen havde sagt det var skidt.
Om nu Stefens eller Tang maaſkee kan ta'et,
Det er skjult i Usikkerhedens Taage.
Nogle sige og, at Frisenberg skal ha'et,
Men han skal nok være frossen fast paa Sprogø.

I Paris drev jeg ikke som en Tosse,
Men i Operaen sad jeg nok saa glad.
Clemens Petersen han var der da osse,
Det var følt saa dybsindig han sad.

Men Skandale han gjorde saa stor, som
Det gaaer an for en Mand, der er fredelig,
Fordi Phister han troede, han var morsom,
Clemens Petersen han sagde, han var kjedelig.

Jeg har prøvet det, som ellers er umuligt,
Jeg i Sverig gif med Jernbanetog ;
Skjondt det skurede og skravede saa gruligt,
Med en Bule eller to slap jeg dog.
Jeg har dristet mig saagar til at læse
Hvad Augustforeningen har sat i Pennen,
Sa jeg prøved paa Theophilus's Pjace,
Men med den kunde jeg ikke komme til Enden.

Jeg har spekuleret over Civillisten,
Og den Ting synes mig aabenbar.
Det var Synd, om han skulde bo paa Kvisten
Med de deilige Born, som han har.
Men det kommer nok i Orden, min Sandten,
Naar det bare bliver støttet godt af Søderne,
Og saa Davidsen han faaer Elefanten,
Og Siesby faaer en Nøgle bag paa Skjøderne.

Aldrig skal man med Bitterhedens Skevand
Drive Spot med de Store i vort Land.
Naar man roser, gaaer det i dem som Thevand,
Det er det, som fornoie dem kan.
Tæt de driver paa Gaden som Regnvand,
Saadan Folk er det Syud, at der lees a',
Derfor vil jeg ikke sjunge om Steinmann.
Og heller ikke vil jeg pille ved de Meza.

Register.

De med * betegnede findes i den ældre Samling.

	Side
*Xerxes i Abydos	3
*Thermopyle	8
Matten for Slaget ved Salamis	10
Danmark	17
Tre Mænd	19
Konstantin Kanaris	21
Markos Bazzaros	30
Kongevalget	46
Invaliden	53
Soubise	54
*Patronitten	56
*Esrom	64
*Den gale Poet	67
Bed Studentersangforeningens Ophold i Slesvig d. 22 Juli 1862	75
Bed Studentermødet 1862. Helsingør	78
Til G. G. Lorenzen	81
Bed Overlæge Hvidings Solbryllup	84
Hr. Steenberg's Bise	87
Revue des deux mondes	90
Til det nye Åar. December 1861	95
Bise at sjunge til Lirefasie	99

